

Świdnik

Świdnik

Świdnik rozciąga się w dolinie potoku o tej samej nazwie, który tworzy u swoich źródeł malownicze kaskady. Graniczy z Tęgoborzem, Rojówką i Łyczanką. Od Tęgoborzy wieś oddziela góra Rachów, zwana również "Choleryczną Górą", gdyż m.in. tutaj grzebano ludzi zmarłych w czasie epidemii cholery w XVIII w.

Nad wsią wznosi się Jodłowiec Wielki (482 m n.p.m.) – wzgórze w Paśmie Łososińskim, miejsce związane z historią szybownictwa. To ze szczytu Jodławca wielu młodych adeptów szybownictwa po raz pierwszy wzbijało się w niebo. Wracali na ziemię m.in. na lądowisku w Świdniku (Więcej: [Z gór do Łososiny, czyli historia lotnictwa na Sądecczyźnie](#)). Na szczycie góry od 2002 r. stoi kapliczka, którą na cześć lotników ufundowali parafianie z Tęgoborzy.

Historia

„Świdnik powstał około 1400 roku i był wsią szlachecką. Pierwszy zapis o miejscowości pochodzi z 1581 r. Właścicielem całej wsi był Samuel Chrzastowski, ten sam, do którego (częstkowo) należało Tęgoborze oraz (w całości) Just. Z dokumentów historycznych dowiadujemy się, że istniał niegdyś w Świdniku młyn górny (pod lasem i górą).Prawdopodobnie siła potoku świdnickiego wprawiała w ruch koło młyński. Do młyna w Świdniku zjeżdżali do przemiału zboża gospodarze nawet z dość odległych wsi.”

„W tragicznych latach II wojny światowej zarówno w Świdniku jak i na terenie całej gminy rozwinął się silny ruch oporu. Organizowano tajne nauczanie, akcje dywersyjne i walkę zbrojną.”

Z albumu „Ta ziemia sercu najbliższa” (B. Cetnarowska, S. Golonka, Łososina 2011).